

Winnen

ERIK VLAMINCK

© 2020 Erik Vlaminc & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Wablieft
Frederik de Merodestraat 27, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be

Projectpartners:
Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek.
Omslagontwerp: Merel Van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print
Foto auteur: Philippe Swiggers

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 94 6001 872 5
ISBN e-boek 978 94 6001 875 6
NUR 301

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Winnen

1 Winnen

Ik was 7 jaar oud toen vader de wielerskoers
in ons dorp won.
Toch zie ik het voor me alsof het gisteren
was.

Ik stond met mijn moeder en met mijn tante
achter de dranghekken.
Tussen mannen die rookten en vloekten.
Tussen vrouwen met rode lippen en lange
blote benen.

Ronde na ronde steeg de spanning.
'Hij gaat winnen. Ik voel het.'
Dat zei mijn tante.
Mijn moeder fluisterde: 'Ge zijt zot. Hij heeft
nog nooit kunnen winnen en hij zal ook
nooit kunnen winnen.'
Het leek wel of mijn tante meer van mijn
vader hield dan moeder.

Drie renners reden voorop.
'De nummers 6, 9 en 51 hebben een voorsprong van een halve minuut.'
De stem van de omroeper kraakte door de luidsprekers.
Buiten de wielerspoors was die omroeper gewoon de baas van café De Kroon.
Gustaaf was zijn naam.

'6 en 9, wie zijn dat?'
De man die de vraag stelde, kon spreken zonder zijn sigaret uit zijn mond te halen.
'Verlinden en Van Itterbeeck.'
Bij de man die antwoordde, groeiden dikke zwarte haren uit zijn oren.
'Dan heeft Jos geen kans.'
'Jos zal blij mogen zijn als hij gewoon kan volgen.'
Ook deze mannen hadden geen vertrouwen in vader.

'We gaan de laatste ronde in', schreeuwde Gustaaf van café De Kroon.
De bestelwagen van wasserij Lux reed voorbij.
Ook de bestuurder kende ik.

Dat was Swa van de wasserij.
Op het dak van zijn bestelwagen wapperde een rode vlag.
Zo'n vlag is het teken dat er renners komen.

En inderdaad, in de verte waren de renners al te zien.
Het waren drie stipjes die snel groter werden.
'Ik doe het bijna in mijn broek', zei tante Mia.
'Gij zijt zot, gij', siste moeder. 'Volslagen zot.'
Ik wist niet dat ook volwassenen het in hun broek deden.

Vader passeerde als laatste van de drie. Ik herkende hem bijna niet.
Hij droeg een rare helm.
De zwarte riem over zijn wangen en onder zijn kin maakte zijn gezicht raar.

'Allez, Jos!'
Tante krijste.
'Onnozele geit.'
Moeder fluisterde weer.
En vader, die knipoogde naar mij.
Alsof hij thuis in de zetel zat.

‘Jos laat de anderen in de wind rijden. Zo wordt hij minder moe. Hij rijdt slim.’
De man met haren in de oren leek zijn mening te herzien.
‘Als Verlinden en Van Itterbeeck allebei willen winnen, heeft hij misschien een kans.’
Ook de sigarettenman was het ermee eens.
‘Ge weet toch dat Eddy Merckx met het nummer 51 de Ronde van Frankrijk gewonnen heeft.’
Die mannen waren duidelijk kenners.

Ondertussen passeerde het peloton.
‘50 seconden achterstand’, klonk het door de luidsprekers.
En vervolgens: ‘Onze dorpsgenoot Jos Verbinnen rijdt een prachtige wedstrijd.
We zijn benieuwd of hij vandaag zijn eerste koers zal winnen. Maar Gerry Verlinden of Benjamin Van Itterbeeck verslaan, zal toch moeilijk zijn. Zij zijn tenslotte beroemde renners.’

Even later zag ik hoe een politieman Ria van de melkboer naar de aankomst leidde.

‘Die heeft geluk. Die mag de bloemen afgeven’, zei tante Mia.
‘Het is een schande. Ze loopt met de helft van haar buik bloot. En als ze moet bukken, dan ziet ge haar gat.’
Mijn moeder had altijd commentaar.
Ik zag dat tante Mia rode vlekken in haar hals had.
En ze beet ook op haar nagels.

‘Moeten we nog lang wachten?’ vroeg ik.
‘Hooguit tien minuten.’
‘Hoelang duren tien minuten?’
‘Als gij zo blijft zagen, duren ze dubbel zo lang’, zei mijn moeder.
Ik begreep dat ik beter kon zwijgen.

Ik keek naar Ria van de melkboer.
Ze stond te giechelen bij de aankomstlijn.
Ze had een grote bos roze bloemen in de armen.

Ik keek naar de man met haren in de oren.
Hij wreef met zijn hand in zijn broekzak over zijn kruis.

Ik keek naar de krullende haren onder de armen van tante Mia.
Er parelden kleine druppeltjes op.
Ik keek naar de politieman die zijn pet optilde en met een zakdoek over zijn kale hoofd wreef.

Ineens was de bestelwagen van wasserij Lux daar weer.
Swa toeterde luid.
Hij hield zijn ene hand buiten de wagen en stak één vinger in de lucht.
‘Eén man voorop’, hoorde ik zeggen.
Er naderde inderdaad één stipje in de verte.
Het duurde even voor we achtervolgers zagen.

‘Het is Jos, verdomme!’
De kenners naast me hadden het meteen gezien.
En: ‘Hoe heeft hij dat geflikt!?’

Ook Gustaaf van café De Kroon had het door.
‘Onze dorpsgenoot Jos Verbinnen heeft de

overwinning binnen handbereik! Hoewel Verlinden en Van Itterbeeck zich nog niet gewonnen geven. Ze proberen weer in het spoor van Verbinnen te geraken. Maar die vecht met de moed der wanhoop...’

Op dat moment passeerde vader ons.
Zijn gezicht raakte bijna het stuur.
Zijn ogen waren spleten.
Hij reed met zijn mond open en zijn tong ver naar buiten.
En rond zijn mond zat wit schuim.

‘Komaan Jos! Jongen toch...’ riep tante Mia.
En daarna beet ze in haar gesloten vuist. ‘Het is niet mogelijk, het is niet mogelijk’, zei mijn moeder.

De twee andere renners passeerden nu.
De laatste, een lange vent, reed met de handen op het stuur.
Hij blies zijn wangen bol.

‘Ze geven het op.’
‘Verbinnen is binnen.’